

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Michala Bobka v právní věci žalobce: **Mgr. P. V.**, zastoupen JUDr. Janem Burešem, Ph.D., advokátem se sídlem Václavské náměstí 807/64, Praha 1, proti žalovanému: **ministr vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2023, č. j. MV-123902-6/SO-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2024, č. j. 18 Ad 9/2023 - 53,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2024, č. j. 18 Ad 9/2023 - 53 **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 27. 9. 2023, č. j. MV-123902-6/SO-2023, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 28 570 Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Jana Bureše, Ph.D., advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V projednávané věci se Nejvyšší správní soud zabýval podmínkami vzniku bezdůvodného obohacení podle § 213 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), a to za situace, kdy z důvodu marného uplynutí čtyřleté lhůty pro přezkumné řízení (§ 193 odst. 4 téhož zákona) správní orgány nezrušily rozhodnutí služebního funkcionáře, na jehož základě bylo plnění (výsluhový příspěvek) vyplaceno.

[2] Žalobce byl v roce 2016 propuštěn ze služebního poměru policisty pro spáchání kázeňského přestupku a záhy poté mu byl dne 6. 10. 2016 přiznán výsluhový příspěvek. Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci však rozsudkem ze dne 11. 5. 2021, č. j. 65 Ad 8/2020 - 75, zrušil rozhodnutí o spáchání kázeňského trestu (a kasační stížnost v této věci zamítl NSS rozsudkem ze dne 3. 2. 2022, č. j. 4 As 176/2021 - 33). Tím odpadl jediný důvod pro propuštění žalobce ze služebního poměru. Řízení o jeho propuštění bylo na základě obnovy dne 26. 10. 2022 zastaveno, stejně jako ke dni 30. 11. 2022 i vyplácení výsluhového příspěvku. V důsledku toho se žalobce opět stal příslušníkem policie (resp. se na něj hledí tak, jako by jím nikdy nepřestal být), protože mu byl doplacen plat. Prvostupňovým rozhodnutím v nyní přezkoumávaném řízení mu byla stanovena povinnost vydat bezdůvodné obohacení v celkové výši 943.464 Kč. To mělo spočívat ve výplatách výsluhového příspěvku v období od přiznání až do zastavení jeho výplaty.

[3] O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, ve kterém do výroku doplnil platební údaje a ve zbytku odvolání zamítl.

[4] Následně podanou žalobu zamítl městský soud napadeným rozsudkem. Dospěl k závěru, že rozhodnutí není nicotné ani nepřezkoumatelné (body 59 a 63 napadeného rozsudku). Za důvod vzniku bezdůvodného obohacení označil plnění z *důvodu, který odpadl*. Ačkoliv zákon o služebním poměru tuto „skutkovou podstatu“ bezdůvodného obohacení výslovně nezná, je možné ji podle soudu analogicky dovodit (bod 67 tamtéž). Rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku sice nebylo nikdy formálně zrušeno (protože v době, kdy bylo rozhodnutí o spáchání kázeňského trestu zrušeno, již uplynula čtyřletá lhůta pro zahájení přezkumného řízení, která začala běžet od právní moci rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku), ale nárok na jeho výplatu zanikl *ex lege* s účinky *ex tunc*, což bylo deklarováno ve správních rozhodnutích a což představuje právě odpadnutí důvodu pro plnění (body 72 a 73 tamtéž). Pokud jde o závěr, že se v daném případě jedná o plnění z právního *důvodu, který odpadl*, se přitom městský soud výslovně odchýlil od existující judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek NSS ze dne 4. 10. 2023, č. j. 2 As 29/2023 - 32) a inspiroval se výkladem Nejvyššího soudu řešícím problematiku plnění na základě následně zrušeného soudního rozhodnutí (rozsudek velkého senátu ze dne 23. 4. 2014, sp. zn. 31 Cdo 3309/2011; viz bod 87 napadeného rozsudku).

[5] Následně městský soud uzavřel, že nárok na vymáhání bezdůvodného obohacení není promlčen, jelikož se neaplikuje objektivní tříletá promlčecí lhůta ale obecná desetiletá (bod 93 tamtéž). Subjektivní i objektivní promlčecí doba pak běžela od právní moci usnesení o zastavení řízení o propuštění žalobce. V tom sice městský soud korigoval úvahy žalovaného, na závěr o včasném uplatnění nároku vůči žalobci to ovšem nemělo vliv (body 101 až 103 tamtéž). Konečně městský soud neměl napadené rozhodnutí za zmatečné (bod 112 tamtéž) a za vadu nepovažoval ani nedoplnění poradní komise žalovaného o člena odborové organizace (bod 114 tamtéž).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

pokračování

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Zaprvé stěžovatel namítal, že bezdůvodné obohacení nevzniklo, protože rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku nikdy nebylo formálně zrušeno. Z výsluhového příspěvku se stává bezdůvodné obohacení právě okamžikem zrušení tohoto rozhodnutí. K tomu už navíc pro uplynutí lhůt k nařízení přezkumného řízení nemůže dojít, což odpovídá zákazu retroaktivního zasahování do práv přiznaných v dobré víře. Postup žalovaného – vydání deklaratorního rozhodnutí o tom, že nějaké dříve přiznané právo k určitému datu nenáleží – je pouze snahou obejít uplynutí lhůty pro přezkumné řízení.

[8] Zadruhé stěžovatel uvedl, že městský soud nesprávně kvalifikoval bezdůvodné obohacení. Dle jeho názoru nelze rozšiřovat zákonem výslovně stanovené důvody vzniku bezdůvodného obohacení analogií o bezdůvodné obohacení vzniklé plněním z právního důvodu, který odpadl. Žalobcovo bezdůvodné obohacení tak může být pouze plněním bez právního důvodu, který zákon o služebním poměru výslovně upravuje. To má pak dopad na promlčení. Jedinou zákonem o služebním poměru upravenou tříletou promlčecí lhůtu má totiž za subjektivní i objektivní a není zde prostor pro analogické použití desetileté objektivní lhůty z jiných předpisů. Jelikož jde podle stěžovatele o bezdůvodné obohacení z plnění bez právního důvodu, začala objektivní promlčení lhůta plynout již okamžikem poskytnutí plnění, tedy vyplacením každého jednoho výsluhového příspěvku. Závěrem pak poukázal na úpravu zaměstnaneckého pracovního poměru, kde je zaměstnanec silně chráněn.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že napadené rozhodnutí je zákonné, a proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je projednatelná. Následně přezkoumal rozsudek městského soudu v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti, včetně důvodů, ke kterým je povinen přihlížet z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Kasační stížnost je **důvodná**.

[11] V první kasační námitce stěžovatel uvedl, že bezdůvodné obohacení vůbec nevzniklo, protože rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku nebylo formálně zrušeno. Námitka je důvodná.

[12] Existenci majetkového prospěchu stěžovatele se Nejvyšší správní soud věnoval již v řízení, ve kterém správní soudy přezkoumávaly rozhodnutí o zániku nároku na výsluhový příspěvek. V něm kasační soud dospěl k závěru, že „po zrušení rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru došlo zpětně k obnovení služebního poměru (se všemi k tomu náležícími nároky); v souladu s výše uvedenou právní úpravou se má za to, že služební poměr trval po celou dobu, co byl neplatně skončen. Bez skončení služebního poměru tak nemohou stěžovateli oprávněně náležet nároky, které se skončením služebního poměru souvisí“ (rozsudek NSS ze dne 15. 8. 2024, č. j. 1 As 115/2024 - 46, bod 25). V nynějším řízení – týkajícím se rozhodnutí

o povinnosti vydat bezdůvodné obohacení – již kasačnímu soudu nepřisluší tyto závěry přezkoumávat, neboť je jimi naopak vázán. Předmětem tohoto řízení „jsou *toliko otázky, zda je stěžovateli vyplacený výsluhový příspěvek bezdůvodným obohacením, a zda nedošlo k promlčení nároku bezpečnostního sboru na jeho vydání*“ (srov. rozsudek NSS č. j. 2 As 29/2023 - 32, bod 30). V projednávané věci je nezvratné, že v době, kdy byl stěžovateli výsluhový příspěvek vyplácen, dělo se tak zcela po právu. Teprve po zastavení řízení o propuštění ze služebního poměru se ukázalo, že mu výsluhový příspěvek nenáležel. Otázkou nyní je, zda takto pobíraný výsluhový příspěvek lze pojmově podřadit pod bezdůvodné obohacení a jako takové jej vymáhat.

[13] Podle § 213 zákona o služebním poměru se za *bezdůvodné obohacení* [...] *považuje prospěch získaný plněním bez právního důvodu, z neplatného právního úkonu nebo z rozhodnutí služebního funkcionáře, které bylo zrušeno*. Z toho jsou jasné zřejmé tři různé typy bezdůvodného obohacení. Plnění z *důvodu, který odpadl* mezi nimi přitom není uvedeno.

[14] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s městským soudem, že absence titulu bezdůvodného obohacení pro plnění z *důvodu, který odpadl* v zákoně o služebním poměru je pouze legislativním nedostatkem a že lze v takovém případě připustit analogickou aplikaci obecné úpravy bezdůvodného obohacení (bod 67 napadeného rozsudku). Ustanovení § 213 zákona o služebním poměru takový legislativní nedostatek neobsahuje. Omezení vzniku bezdůvodného obohacení pouze na plnění z *rozhodnutí služebního funkcionáře, které bylo zrušeno*, je totiž v souladu se systematikou služebních vztahů jako vztahů vyplývajících z veřejného práva, v nichž jsou práva zakládána, měněna a rušena a povinnosti ukládány správním rozhodnutím. V takovém případě podle kasačního soudu nelze rozsah titulů bezdůvodného obohacení rozšiřovat nad výslovné znění zákona a dovozovat existenci obecnějšího titulu bezdůvodného obohacení z *důvodu, který odpadl*.

[15] Zákonodárce stanovil bezdůvodné obohacení pro plnění z *rozhodnutí služebního funkcionáře, které bylo zrušeno*. Jde sice o konkrétní subtyp obecnějšího bezdůvodného obohacení, a to plnění z *důvodu, který odpadl*. S tím souhlasí i judikatura kasačního soudu, dle které s právní mocí zrušujícího rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení odpadl právní důvod plnění, jelikož původní rozhodnutí přiznávající výsluhový příspěvek bylo zrušeno (rozsudek NSS ze dne 16. 11. 2022, č. j. 6 As 162/2021 - 46, bod 52). To reflektuje i důvodová zpráva, dle které je nařízení vrácení bezdůvodného obohacení možné „*jen tehdy, jestliže vykonatelné rozhodnutí služebního funkcionáře, kterým příslušník peněžitý prospěch získal, bylo v následném řízení zrušeno*“ (důvodová zpráva k § 218 zákona o služebním poměru).

[16] Omezení obecného titulu bezdůvodného obohacení z plnění z *důvodu, který odpadl*, pouze na plnění ze zrušeného rozhodnutí dává smysl v kontextu řízení ve věcech služebního poměru. Nároky vyplývající z veřejnoprávních vztahů je nutno považovat za veřejnoprávní (rozsudek NSS ze dne 2. 12. 2020, č. j. 8 As 319/2018 - 59, č. 4127/2021 Sb. NSS, bod 33), pod což spadají i bezdůvodná obohacení vzniklá z titulu vyplácení výsluhového příspěvku (rozsudek NSS ze dne 5. 5. 2021, č. j. 1 As 46/2021 - 30, bod 20). Ve věcech služebních poměrů se vede správní řízení, v němž se autoritativně rozhoduje o právech a povinnostech účastníků řízení (§ 170 zákona o služebním poměru) se všemi z toho vyplývajícími důsledky. Platí zde proto i obecný princip presumpce správnosti správních aktů, tedy že „*správní akt*

pokračování

je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej“ (rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008-128, č. 1815/2009 Sb. NSS).

[17] Rozšířený senát v tomto kontextu připomenul zásadu materiálního právního státu spolu s právní jistotou a ochranou práv nabytých v dobré víře. Proto je institut přezkumného řízení, kterým se zasahuje do již pravomocných rozhodnutí, omezen a časově limitován (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 9. 12. 2014 č. j. 2 As 74/2013 - 45, č. 3166/2015 Sb. NSS, body 24 a 25). V případě příslušníků bezpečnostních sborů navíc zákonodárce stanovil oproti obecné úpravě ve správním řádu čtyřnásobnou délku lhůty, v níž lze přezkumné řízení nařídit (§ 193 odst. 4 zákona o služebním poměru a § 96 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád).

[18] Zároveň nelze opomenout, že judikatura kasačního soudu spojuje vznik bezdůvodného obohacení až se zrušením rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku v přezkumném řízení. Právní moc tohoto rušícího rozhodnutí totiž *„je zcela zásadní skutečností pro posouzení nároku na vydání bezdůvodného obohacení spočívajícího ve vyplaceném výsluhovém příspěvku“* (rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2023, č. j. 5 As 10/2022 - 32, body 27 až 29). Stejně tak kasační soud dříve dovodil, že *„[p]ro posouzení otázky vzniku bezdůvodného obohacení je tak podstatná toliko skutečnost, jestli bylo rozhodnutí, na základě něhož stěžovatel získal prospěch (byl mu vyplácen výsluhový příspěvek), zrušeno“* (rozsudek NSS ze dne 5. 5. 2021, č. j. 1 As 46/2021 - 30, bod 27). Zrušení předchozího rozhodnutí tak měl Nejvyšší správní soud opakovaně za klíčové při hodnocení vzniku bezdůvodného obohacení z neoprávněně vypláceného výsluhového příspěvku.

[19] Lze tak usuzovat, že zvláštní úprava bezdůvodného obohacení v zákoně o služebním poměru byla zákonodárcem zvolena zcela záměrně. V tomto ohledu je nutné připomenout i premisu konzistentního a racionálního zákonodárce, u něhož lze předpokládat, že i při tvorbě právních předpisů v oblasti veřejného práva vychází ze základních ústavních zásad, zejména možnosti jednat pouze na základě zákona a v jeho mezích (čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 odst. 3 Ústavy; srov. rozsudek NSS ze dne 11. 7. 2022, č. j. 5 As 95/2021 - 27, bod 27). Pokud tedy zákonodárce s vědomím těchto zásad u institutu bezdůvodného obohacení stanovil, že bezdůvodné obohacení vzniká pouze *z rozhodnutí funkcionáře, které bylo zrušeno*, a nikoliv z jakéhokoli *důvodu, který odpadl*, pak jeho zřejmým úmyslem bylo striktně vyžadovat zrušení rozhodnutí.

[20] Ke zrušení rozhodnutí přiznávajícího výsluhové příspěvky stěžovateli v projednávané věci nedošlo. To bylo vydáno v roce 2016. Rozsudek, jímž došlo ke zrušení rozhodnutí o spáchání kázeňského přestupku byl ovšem vydán až v roce 2021. V mezidobí tak uplynula čtyřletá lhůta pro zahájení přezkumného řízení, která počíná běžet od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí (§ 193 odst. 4 zákona o služebním poměru) a po dobu soudního řízení se nestaví. Původní rozhodnutí tak již není možné v přezkumném řízení zrušit. Proto ani nebyla naplněna hypotéza § 213 zákona o služebním poměru a požadovaná částka není bezdůvodným obohacením. Ačkoliv stěžovateli tedy nároky související se skončením služebního poměru nyní oprávněně nenáleží, jak již kasační soud uzavřel dříve (bod [12] tohoto rozsudku), nelze je vymáhat způsobem, který žalovaný zvolil. To sice vede na první pohled k nelogickému důsledku, že stěžovateli fakticky zůstane za stejné období jak

výsluhový příspěvek, tak plat, který mu byl následně přiznán a doplacen. To neznamená, že by za běžných okolností byl oprávněn k oběma plněním současně; jde pouze o následek toho, že služební orgány nestihly v přezkumném řízení odklidit rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku. Není přitom rozhodující, jaké skutečnosti vedly k marnému uplynutí lhůty a který z orgánů k tomu přispěl. Tyto skutečnosti nemohou převážet nad výslovným zněním zákona, které pro vznik bezdůvodného obohacení vyžaduje formální zrušení rozhodnutí, resp. nemohou převážet nad presumpcí správnosti správních aktů a principy právní jistoty a ochrany nabytých práv.

[21] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že zrušení rozhodnutí v přezkumném řízení má při vymáhání bezdůvodného obohacení po příslušníkovi bezpečnostních sborů své opodstatnění. Nepřipouští tedy aplikaci obecnějšího typu bezdůvodného obohacení *z důvodu, který odpadl*. Je nepochybné, že stěžovatel nemá na výsluhový příspěvek nárok, což kasační soud již konstatoval v rozsudku č. j. 1 As 115/2024 - 46, avšak to je jiná otázka, než zda jde o bezdůvodné obohacení podle zákona o služebním poměru. Městský soud a žalovaný tím, že dovodili obecný typ bezdůvodného obohacení, který v § 213 zákona o služebním poměru není uveden (bod 67 napadeného rozsudku) – navíc k tíži stěžovatele – učinili tak v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 odst. 3 Ústavy nad rámec zákona. Již proto jsou napadený rozsudek a rozhodnutí žalovaného nezákonná.

[22] Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud přehlédl důležité skutkové odlišnosti nyní projednávaného případu a věci řešené v rozsudku NSS č. j. 2 As 29/2023 - 32, která se věnovala bezdůvodnému obohacení vzniklému *bez právního důvodu*. V citované věci byly skutkové okolnosti následující. Žalobce skončil služební poměr u policie a ihned poté vstoupil do služebního poměru vojáka z povolání. Mezitím ovšem požádal o výsluhový příspěvek, který mu byl přiznán – na ten ovšem neměl s ohledem na vznik služebního poměru vojáka nárok. Poté, co správní orgán tuto skutečnost o několik let později zjistil, dožadoval se vydání bezdůvodného obohacení spočívajícího ve vyplacených výsluhových příspěvcích (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2023, č. j. 10 Ad 3/2022 - 33, bod 3; tento rozsudek byl přezkoumán výše citovaným rozsudkem NSS).

[23] V těchto mezích je pak nutné chápat dřívější závěry kasačního soudu o tom, že každé jednotlivé plnění výsluhového příspěvku bylo samostatným bezdůvodným obohacením a od jednotlivých výplat běžela i objektivní promlčecí lhůta (rozsudek NSS č. j. 2 As 29/2023 - 32, bod 38). Klíčem je sled událostí v čase, který městský soud nedostatečně zohlednil. Jelikož okamžiky ukončení služebního poměru policisty a vzniku služebního poměru vojáka na sebe bezprostředně navazovaly, nebyly podmínky pro výplatu výsluhového příspěvku splněny již v okamžiku jednotlivých výplat. Proto je logické, že každé jednotlivé plnění bylo samostatným bezdůvodným obohacením *bez právního důvodu* (jakkoliv kasační soud nebyl v označování konkrétní skutkové podstaty dostatečně důsledný a jednotný). Již v okamžiku vydání rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku a následně u každé jednotlivé výplaty příspěvku již bylo jasné, že žalobci takový nárok nenáleží.

[24] Obdobně kasační soud postupoval i v jiné věci při hodnocení bezdůvodného obohacení, které vzniklo vyplacením výsluhového příspěvku bez zohlednění valorizace

pokračování

invalidního důchodu. Žalobci byl přiznán výsluhový příspěvek. Po určité době mu byl přiznán i invalidní důchod. Právě od přiznání invalidního důchodu pak žalobci náležela pouze část výsluhového příspěvku ve výši rozdílu mezi ním a invalidním důchodem (§ 160 zákona o služebním poměru). Jelikož mu ale byl výsluhový příspěvek vyplácen nadále v plné výši, vymáhal jeho část žalovaný jako bezdůvodné obohacení. Soudy na tomto skutkovém základě uzavřely, že od přiznání invalidního důchodu byla část výsluhového příspěvku vyplácena *bez právního důvodu*, pročez jej žalobce musel vrátit jako bezdůvodné obohacení (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2023, č. j. 11 Ad 10/2022 - 68, bod 37; ten byl přezkoumán v rozsudku NSS ze dne 27. 3. 2024, č. j. 4 As 167/2023 - 41). V časové souslednosti i právních závěrech tak šlo o totožný případ jako v rozsudku NSS č. j. 2 As 29/2023 - 32.

[25] Oproti tomu v projednávané věci nárok stěžovatele v okamžiku výplaty výsluhového příspěvku existoval, a nemůže se již jen proto jednat o bezdůvodné obohacení *bez právního důvodu*.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že žalovaný nebyl oprávněn požadovat po stěžovateli vydání bezdůvodného obohacení. Bezdůvodným obohacením podle § 213 zákona o služebním poměru může být pouze majetkový prospěch plynoucí z rozhodnutí, které bylo zrušeno. K tomu ovšem v projednávané věci nedošlo.

[27] Kasační stížnost byla důvodná. Nejvyšší správní soud proto zrušil napadený rozsudek, a jelikož k tomuto postupu byl dán důvod již v řízení před městským soudem, zrušil i napadené rozhodnutí žalovaného (§ 110 odst. 1 a odst. 2 písm. a) s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu zde uvedeným (§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.).

[28] Podle § 110 odst. 3, věty druhé, s. ř. s. zároveň soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti a žalobě. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, a proto mu podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. náleží proti žalovanému náhrada nákladů řízení, které důvodně vynaložil.

[29] Náklady řízení stěžovatele tvoří soudní poplatky ve výši 8 000 Kč (3 000 Kč za žalobu; 5 000 Kč za kasační stížnost).

[30] V řízení před městským soudem pak náklady řízení představuje odměna advokáta za zastupování (za převzetí a přípravu zastoupení, sepsání žaloby, vyjádření a účast na jednání). Odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění do 31. 12. 2024, tak činí 4 x 3 100 Kč (§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) citované vyhlášky]. K úkonům právní služby je třeba připočíst 4 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 vyhlášky. Náhrada je zvýšena o DPH, jelikož zástupce je plátcem daně. Za řízení o žalobě tak náhrada celkem činí 16 456 Kč.

[31] V řízení o kasační stížnosti tvoří náklady řízení odměna advokáta za zastupování (sepsání kasační stížnosti), tj. 1 x 3 100 Kč (§ 12 odst. 4 citované vyhlášky) a paušální náhrada 1 x 300 Kč, taktéž zvýšené o DPH. Za řízení o kasační stížnosti tak náhrada celkem činí 4 114 Kč.

[32] Žalovaný je tedy povinen stěžovateli nahradit náklady řízení o žalobě i kasační stížnosti ve výši 28 570 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce advokáta JUDr. Jana Bureše, Ph.D.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. února 2025

Ivo Pospíšil
předseda senátu